

Arrest

nr. 322 600 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd in het kader van illegale grensoverschrijding in Kroatië op 12 augustus 2021 en in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 28 september 2021. Verzoeker reisde echter door naar België en diende alhier op 24 november 2021 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De Kroatische autoriteiten stemden op 17 maart 2022 in met het overnameverzoek en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 12 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn werd het dossier op 28 oktober 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 25 januari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 30 januari 2024 per

aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Maida Fata in de provincie Takhar, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond. U bent ongeschoold en oefende het beroep van herder uit. U was reeds verloofd maar woonde op het moment dat u Afghanistan verliet nog in het ouderlijk huis, samen met uw vader, moeder en oudere zus,

U ging naar de madrassa op vraag van de jongere broer van uw vader, N.(…) N.(…), die tevens een talib is. Uw paternale oom zou u vanaf jonge leeftijd hebben proberen rekruteren. Toen u amper 7 jaar oud was verzocht hij u al om te beginnen werken voor de madrassa als jongen die deur aan deur geld inzamelt.

N.(…) kwam geregeld langs bij uw ouderlijk huis. Zo bracht hij soms andere talibs mee en vroeg hij om eten en drinken. Daarnaast liet hij uw moeder geregeld zijn was voor hem doen. Verder gebruikte hij jullie gasthuis occasioneel als ontmoetingsplaats met andere talibs of opslagplaats voor wapens.

In 2013 kwamen enkele talibs naar uw ouderlijk huis met als doel om aldaar een wagen te stockeren. Onder hen waren N.(…), mawlawi K.(…) en mawlawi (…) A.(…). Ten gevolge hiervan ontstond een discussie tussen uw vader en N.(…). Enkele dagen later moest u het gasthuis gaan schoonmaken waarbij u onder de matras vier kalasnikovs aantrof. U gooide alle vier de kalasnikovs in het toilet. Één week later kwamen de talibs opnieuw naar uw woonst om desbetreffende wapens weer op te halen. U was op dit moment niet thuis. De talibs hebben u benaderd op het veld en u naar hun auto gelokt door te beweren dat uw vader u wou spreken. Zij hebben u geconfronteerd met het verlies van de wapens. U werd ontvoerd en vier dagen opgesloten. U werd geslagen en gestoken met een mes. Nadat de dorpsouderen, uw maternale oom en de imam de taliban hebben verzocht om deel te nemen aan een jirga werd u, mits betaling van een schadevergoeding voor de verloren wapens, vrijgelaten. De hieropvolgende weken verbleven deze talibs in jullie gasthuis.

In 2019 kwam N.(…) samen met twaalf anderen opnieuw naar uw ouderlijk huis. Zij vroegen eten en drinken. Opnieuw volgde een discussie tussen uw vader en N.(…). Deze discussie mondde uit in een gevecht waarbij uw vader werd geslagen met de achterkant van een kalasnikov en u met een scherp voorwerp werd gestoken in uw been. Zij sloegen u tevens op uw hoofd met de voorkant van een kalasnikov. Zowel u als uw vader waren ten gevolge hiervan zwaargewond geraakt. De volgende dag bent u naar uw maternale oom vertrokken.

Één week later kreeg uw neef genaamd Z.(…), de zoon van N.(…), een auto-accident dat veroorzaakt werd door een schietaanval op zijn wagen. Uw neef brak zijn arm en een andere passagier genaamd H.(…) kwam hierbij om het leven. N.(…) verdacht u ervan deze schietaanval gepleegd te hebben. Hierna bent u omwille van zijn bedreigingen Afghanistan ontvlucht via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U heeft bijna een jaar doorgebracht in Turkije waar u werkzaam was in een atelier waar broeken werden gemaakt. U kwam in België aan op 20 november 2021 waarna u een verzoek om “internationale bescherming heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw taskara, een foto van een bijeenkomst van de taliban, enkele foto's van uw oom, een foto van uw vader, foto's van uw neef in het ziekenhuis en een botsan van uw neef voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 17 januari 2022).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw paternale oom, N.(…) N.(…), die deel uitmaakt van de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. In België diende u namelijk een verzoek om internationale bescherming in onder de naam A.(…) N.(…) terwijl uit objectieve informatie in uw administratief dossier blijkt dat u zowel in Oostenrijk als in Kroatië verklaarde M.(…) I.(…) te heten (informatie administratief dossier, dublin unit - Kroatië; informatie administratief dossier, dublin unit - Oostenrijk). Ook over uw leeftijd legde u tegenstrijdige verklaringen af sinds uw aankomst in Europa. Zo blijkt uit objectieve informatie in uw administratief dossier dat u in Oostenrijk verklaarde geboren te zijn in 2003 (informatie administratief dossier, dublin unit - Oostenrijk). In België verklaarde u echter geboren te zijn op 15 februari 1998 (verklaring DVZ, vraag 4, p. 6). Door dergelijke inconsistente verklaringen betreffende uw leeftijd en naam maakt u het onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om zicht te krijgen op uw

werkelijke identiteit. Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, waarvan de echtheid sowieso niet kan worden nagegaan gezien het een kopie betreft. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten wordt door het voorgaande aangetast, zoals de brief van de taliban. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Ook slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw paternale oom sinds jaar en dag aangesloten is bij de taliban. Zo verklaart u namelijk dat uw oom een erg belangrijke functie zou hebben binnen de taliban en omwille van zijn functie momenteel zelfs resideert in de Arg in Kabul, zijnde het presidentieel paleis (CGVS, p. 5). Uw oom zou volgens uw verklaringen behoren tot de garde van mawlawi K.(...), zijnde volgens objectieve informatie de derde vicepremier voor politieke zaken in Afghanistan (CGVS, p. 6). U geeft aan uw oom en mawlawi K.(...) het meest te vrezen (CGVS, p. 5). Opmerkelijk is dan ook dat u amper tot geen kennis heeft over uw oom bij de taliban. Zo kan u de huidige functie van uw oom niet benoemen noch beschrijven. U weet niet voor welk ministerie hij werkt en of er mensen onder hem werken (CGVS, p. 6, p. 11). Evenmin weet u hoe hij bij de taliban is terechtgekomen en waar hij in-contact is gekomen met de taliban. Het is weinig aannemelijk dat u geen enkele concrete informatie over uw oom bij de taliban kunt geven, zeker gezien hij nauw verwant zou zijn aan een van de hoogste talibanleden in rang. Verwacht mag worden dat u, gezien het jarenlange conflict en de vele bezoeken van uw oom bij u thuis en uw uiteindelijke vlucht uit Afghanistan omwille van zijn bestaan, zich hiernaar uitgebreid zou hebben geïnformeerd bij uw vader (CGVS, p. 8). Verder bieden geen van de door u aangeleverde foto's of documenten ondersteuning voor bovenstaande verklaringen. U bracht één foto aan waarop mawlawi K.(...) te zien is tijdens een vergadering met andere talibs. Gevraagd waar uw oom op deze foto staat afgebeeld, beweert u dat hij aan de kant van de tafel zat die niet gefotografeerd werd (CGVS, p. 5). Dit is in de context van hetgeen u wenst te bewijzen op zijn minst merkwaardig te noemen. Hoewel u na het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om een foto aan te leveren van uw oom met mawlawi K.(...) (CGVS, p. 11), liet u na dit te doen. Dit alles maakt dat het profiel van uw oom hoogst ongeloofwaardig is.

De vaststelling dat u niet aannemelijk weet te maken dat uw oom bij de taliban actief was sinds jaar en dag, ondermijnt vanzelfsprekend ook uw geloofwaardigheid van jongs af aan door hem gevraagd om voor hem te werken (CGVS, p. 8). Daarenboven is het weinig aannemelijk dat uw oom, zoals u het beschrijft een heel vooraanstaand lid van de taliban, u jarenlang zou blijven vragen zonder enig gevolg van uwentwege maar ook van hemzelf. Dat uw oom zich jarenlang liet afwimpelen door uw vader, met de mededeling dat u niet hetzelfde wrede pad als hem mocht volgen en uw weigering op zijn vraag aldus in feite geen weerslag kende, staat niet in verhouding met het wel zeer kordate optreden nadat uw vader zijn ongenoegen uitte over het verbergen van een wagen en nadat ze u ervan hadden verdacht hun wapens te hebben gestolen (CGVS, p. 6-7, p. 10). Het is daarbij ook enigszins bevreemdend dat hooggeplaatste talibs zoals mawlawi K.(...) en uw oom dermate veel tijd en moeite zouden steken in een niet-talibangezinde, destijds minderjarige, herderszoon.

Met betrekking tot de door u beschreven feiten van 2013 moet worden opgemerkt dat het CGVS hier evenmin enig geen geloof aan kan hechten. Vooreerst is de door u geschetste context waarin deze feiten plaatsvonden uiterst ongeloofwaardig. Zo is het weinig plausibel dat dergelijke hooggeplaatste talibs voor hun dagdagelijkse behoeften rekenden op een niet-talibangezinde familie zoals de uwe (CGVS, p. 6). Zeker ten tijde van een gewapend conflict met de Amerikaanse troepen is dit enorm risicovol en bijgevolg geen logische manier van opereren. Des te meer gezien u verklaart dat er tussen uw vader en uw oom reeds jarenlang conflicten waren en uw vader hen wreed vond (CGVS, p. 6, p. 8). Het is dan ook, in de door u geschetste context, bevreemdend dat de taliban uw gezin zo in vertrouwen namen en hun wagen en hun wapens zouden achterlaten ter opslag in uw gasthuis. Dat zij zo'n kostbare zaken niet eerder bij talibangezinde leden zouden achterlaten is opmerkelijk. Dat zij ook de wapens daar in het geheim achterlieten, waarbij uw gezin niet op de hoogte werd gesteld, is eveneens opmerkelijk, gezien die wapens onder de matras steeds ontdekt konden worden, wat ook gebeurde. Voorts is het opmerkelijk dat zij u onmiddellijk na het niet terugvinden van de wapens zo zouden straffen door u met name te ontvoeren, te slaan en met een mes in het been te steken én u pas na het houden van een jirga opnieuw vrijlieten (CGVS, p. 7). Dat de taliban onmiddellijk nadat ze hun wapens niet terugvonden u verdachten van het stelen van hun wapens en uw vader daarbij ongemoeid lieten omdat ze hem drie of vier weken eerder in elkaar hadden geslagen en hij daardoor ziek was, is merkwaardig. Daarbij moet de nodige aandacht worden besteed aan het feit dat u destijds amper 16 jaar oud was en geen danige bedreiging vormde voor de taliban (CGVS, p. 8). Dat de talibs in kwestie na uw marteling, ontvoering én het ineen slaan van uw vader (CGVS, p. 6-7) simpelweg hun normale gang van interactie met uw gezin hebben verdergezet en iedere dag, maand of tweemaal per maand langs bleven komen, zaait verdere twijfel over de waarachtigheid van de feiten (CGVS, p. 7, p. 12). Dat de taliban zoveel rekenden en aldus vertrouwen hadden in een gezin die hen niet gunstig was gezind en die ze tevens reeds meerdere malen hadden vernederd, is weinig aannemelijk. Het is onbevattelijk dat talibs met een aanzienlijke macht steeds beroep zouden blijven doen op uw familie nadat zij

hier zagezegd door uw toedoen al meerdere wapens zijn verloren (CGVS, p. 6-7). Het is niet aannemelijk dat zij hieruit geen lessen zouden trekken.

Het CGVS acht ook de feiten van 2019 weinig aannemelijk, U stelt dat de directe aanleiding van uw vlucht is dat u verdacht werd van de aanslag op uw neef Z.(...), tevens de zoon van uw oom, de talib, N.(...) Noori (CGVS, p. 11). Uw oom zou u om deze reden willen vermoorden. Omwille van inconsistenties en onaannemelijkheden in uw verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan deze feiten. Zo is het onbegrijpelijk waarom u over deze feiten, dewelke volgens u de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht zijn (CGVS, p. 13), geen enkele melding heeft gemaakt tijdens het interview bij de DVZ. U geeft er enkel aan dat er in 2019 een gevecht had plaatsvonden tussen uw ouders en oom omdat u de taliban diende te vervoegen, meer niet (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niet wist waarom u hier geen melding van gemaakt had (CGVS, p. 14). Vanzelfsprekend mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming steeds de directe vluchtaanleiding weergeeft wanneer daarnaar wordt gevraagd door de asielinstanties. Bovendien slaagt u er niet in de aanslag op de wagen aannemelijk te maken. Gevraagd in detail te vertellen over de aanval op uw neef Z.(...), geeft u aan dit niet te kunnen en blijft u heel vaag door louter te verklaren dat er iemand richting de wagen heeft geschoten, de wagen over de kop ging, Z.(...) zijn arm had gebroken en zijn kameraad H.(...) om het leven was gekomen (CGVS, p. 13). Ook over de persoon die het leven liet bij het ongeval, H.(...), weet u amper informatie te geven, behalve dat hij de zoon is van M.(...) en naar dezelfde madrassa ging als Z.(...) (CGVS, p. 13). Meer kan u niet aanhalen, geeft u toe. Indien dit incident daadwerkelijk de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit uw thuisland, mag worden aangenomen dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over het incident zelf en de protagonisten. Ook opmerkelijk is dat uw vader wel de moeite zou hebben gedaan om de ouders van H.(...) te overtuigen van uw onschuld, met succes bovendien, maar wat betreft uw paternale oom van mening was dat u beter het land kon verlaten omdat hij de kracht niet meer had te vechten (CGVS, p. 13). Dit terwijl uw neef Z.(...) enkel zijn arm had gebroken. Hieraan gekoppeld is het merkwaardig dat u enerzijds uit schrik voor de wraak van uw oom het land ontvlucht, maar wel in staat bent bewijsstukken aan te leveren die zouden moeten aantonen dat uw neef in het ziekenhuis terecht kwam na die aanslag. Deze feiten en vooral de onmacht die u vertoont vallen moeilijk te verzoenen met het probleemloos verkrijgen van dergelijke vertrouwelijke info van het slachtoffer van de aanslag waarvan u beschuldigd wordt, Gevraagd hoe uw schoonvader aan deze documenten kwam, verklaarde u hierover geen kennis te hebben. Wat betreft deze ziekenhuisfoto's en botscan dient te worden opgemerkt dat hier noch een familieband uit afgeleid kan worden, deze noch iets zeggen over de oorzaak van de medische problemen. Tot slot is het weinig aannemelijk dat u pas drie weken tot 27 dagen na de aanval bent gevlucht en vooral al deze tijd zou hebben verbleven bij uw maternale oom (CGVS, p. 14). Dat uw oom, een belangrijke talib met tal van connecties, u gedurende drie weken niet zou hebben gevonden terwijl u amper drie straten verder zat ondergedoken bij een ander familielid is zeer onwaarschijnlijk. Dit alles in acht genomen maakt dat het CGVS ook aan deze feiten geen geloof kan hechten.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder aan de door uw aangehaalde verklaringen die de basis vormen van uw asielmotieven.

Wat betreft uw bewering bij de DVZ dat jullie in een grondconflict verwickeld zijn sinds de tijd van uw grootouders en jullie vijanden daarin lid zijn van de taliban, dient gewezen te worden dat u dit motief volledig ongemoeid liet bij het CGVS, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Gevraagd of alle redenen waarom u Afghanistan verliet aan bod waren gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud, stemde u namelijk in van wel (CGVS, p. 14). Indien u daadwerkelijk in een grondconflict verwickeld zou zijn, mag worden aangenomen dat u dit motief telkens zou aanhalen wanneer gepeild naar uw vrees bij terugkeer (CGVS, p. 8, p. 9, p. 14).

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 82 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld "in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_FASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan — Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, alle gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjiiten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40%

van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022,

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. :

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als . gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict- gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. :

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 88 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en 8 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 88 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 88 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 88 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt." Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 85 35-36, 40-41). ;

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, 8 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan — Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)

individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan — Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten_coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht

gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten 'dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uit de drie foto's van de persoon waarvan u beweert dat het uw oom is en een lid van de taliban, kan niets worden afgeleid over zijn identiteit of over jullie familieband. De foto van uw vader zegt niets over uw vervolgingsproblemen. Over de door u neergelegde documenten moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw van verzoeker erop gewezen dat op 20 november 2024 werd gepoogd een aanvullende nota in te dienen via J-box, maar het bericht werd zonder enige bijlage verzonden.

2.2. De aanwezige raadvrouw bracht de *dominus litis* hiervan op de hoogte die onmiddellijk na afloop van de terechtzitting de aanvullende nota overmaakte.

3. Verzoekschrift en aanvullende nota's

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker laakt in een eerste middelonderdeel het gebrek aan complete, relevante, actuele en accurate informatie betreffende de huidige situatie in Afghanistan. Zo stelt verzoeker dat de UNHCR-aanbeveling van februari 2022 nog steeds actueel is omdat er sedertdien geen nieuwe richtlijn meer werd gepubliceerd en er te weinig informatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken, terwijl de verwerende partij van oordeel is dat er wel voldoende informatie voorhanden is om de nood aan bescherming te kunnen beoordelen. Volgens verzoeker is dit niet in overeenstemming met de zorgvuldigheids- en de samenwerkingsplicht.

Met betrekking tot de beoordeling van het vluchtrelaas door de commissaris-generaal volhardt verzoeker in zijn verklaringen en meent hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel omdat hij ongeschoold is en slechts één jaar naar de madrassa ging. Verzoeker stelt dat hij nooit leerde om zijn verhaal te doen en dat daardoor de lat minder hoog moet worden gelegd. Daarnaast stelt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn rurale achtergrond en de culturele verschillen.

Wat zijn 'verwestering' betreft, leidt verzoeker uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) af dat niet voor alle Afghanen die vanuit het Westen terugkeren en die onder het profiel van toegeschreven verwestering vallen, een gegronde vrees voor vervolging aangenomen kan worden, maar dat dit afhangt van individuele factoren, onder andere het vermogen 'to play the game'. Aan de hand van de rechtspraak van de Raad brengt verzoeker in herinnering dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging de leeftijd van de betrokkene, de vraag waar hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht, de duur van het verblijf in België en integratie-elementen een rol spelen. Daarnaast moet worden nagegaan in hoeverre de betrokkene zich bepaalde westerse waarden heeft eigengemaakt, en bepaalde ethische principes inzake vrijheid, gelijkheid, respect en verdraagzaamheid heeft verinnerlijkt.

Verzoeker stipt aan dat hij vijf jaar geleden, op 21-jarige leeftijd, Afghanistan verliet en ondertussen al meer dan twee jaar ononderbroken in België verblijft. Hij stelt dat hij geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven en Afghanistan verliet vóór de machtsovername door de taliban en dus geen weet heeft van de lokale codes die vandaag in Afghanistan worden opgelegd.

Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing, dat verzoeker geen concrete elementen had aangebracht aangaande problemen na een verblijf in het Westen, merkt verzoeker op dat hem hierover geen vragen werden gesteld zodat hij zijn vrees niet kon uiteenzetten. Verzoeker wijst erop dat het moeilijk is dit abstracte onderwerp spontaan aan te halen.

Verzoeker oppert dat er verschillende omstandigheden zijn die van belang zijn bij de beoordeling van de 'verwestering'. Zo wijst verzoeker op zijn verblijf in Turkije gedurende meer dan een jaar hetgeen een mentaliteitsverandering heeft teweeggebracht. Verzoeker stelt erg gehecht te zijn aan de vrijheid die hij in België geniet en stelt zich moeilijk te zullen kunnen houden aan de strenge regels van de taliban.

Verzoeker wijst op zijn tewerkstelling bij H. P. B. en verwijst hierbij naar zijn arbeidscontract, dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker wijst ook op zijn rurale afkomst, waar traditionele waarden een grote rol spelen. Op basis van dit alles besluit verzoeker dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker brengt in herinnering dat in de rechtspraak van de Raad werd gesteld dat het loutere feit in Europa te hebben verbleven niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, maar hij maakt hierbij op basis van een nota van Nansen vzw uit 2022 de kanttekening dat deze motivering van de Raad gebaseerd is op een beperkt aantal informatiebronnen en op de EUAA-richtlijnen uit de *Country Guidance*, waarvan de landeninformatie slechts tot november 2021 werd bijgehouden, waardoor deze informatie niet langer actueel is. Volgens verzoeker is het gebrek aan informatie ook te wijten aan het gegeven dat geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan georganiseerd wordt en de meeste Afghanen die vrijwillig terugkeren vanuit een buurland van Afghanistan komen dat niet als 'westers' kan worden beschouwd. Volgens verzoeker zou de Raad omwille van de afwezigheid van actuele informatie moeten besluiten dat het risico niet kan worden uitgesloten. Verzoeker formuleert een reeks vragen waarop naar zijn oordeel heden nog geen antwoord kan worden geboden en hij meent dat het antwoord van groot belang is om het risico in te schatten.

Daarnaast stelt verzoeker dat op basis van historische informatie kan worden afgeleid dat personen die lange tijd in het westen hebben verbleven een specifiek risico lopen op het lijden van ernstige schade. Hierbij stipt verzoeker aan dat het niet zozeer van belang is dat men zichzelf als 'verwesterd' voelt of beschouwt, maar dat men vooral door de taliban als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd als men terugkeert uit een westers land na een langdurig verblijf buiten Afghanistan. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018 en de studie van de antropologe F. STAHLMANN waaruit blijkt dat tekens van verwestering vaak erg subtiel zijn en dat er triviale gedragsveranderingen kunnen zijn die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand verwesterd is.

In geval van terugkeer naar Afghanistan bestaat er een risico omdat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban al aanzien kan worden als verraad en het verblijf in Europa al voldoende kan zijn om aan vervolging te worden blootgesteld. Verzoeker beweert dat meer dan 60% van de teruggestuurde Afghanen geconfronteerd werden met geweld en dat er tevens een risico bestaat op stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting. F. STAHLMANN wijst erop dat terugkerende Afghanen soms geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien omdat zij te lijden hebben onder sociale uitsluiting. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA *Country Guidance* van april 2022.

Uit de beschikbare informatie leidt verzoeker af dat de taliban een zeer strikt beleid voeren en de Afghaanse bevolking streng controleren. Verzoeker citeert hierbij een chronologisch overzicht van de ontwikkelingen die op de website van OSAR werd gepubliceerd. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de rechten en vrijheden van de Afghaanse bevolking steeds verder beknot worden, bij uitstek voor vrouwen en meisjes. Ook wat de handhaving van de sharia betreft, is de *de facto*-talibanregering bijzonder streng, zo stelt verzoeker, waarbij hij citeert uit *blogposts* van T. RUTTIG. Verzoeker meent dat er in het licht van een toekomstgerichte beoordeling voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie betreft in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, meent verzoeker dat het niet kan worden uitgesloten dat de taliban als actor wel degelijk overwegend verantwoordelijk zijn voor de ernstige schade. Volgens verzoeker kan de voorwaarde van de opzettelijkheid, die wordt afgeleid uit het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie, niet worden afgeleid uit artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet of uit de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker wijst er ook op dat de machtsovername door de taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling kan worden aanzien die de huidige economische en humanitaire crisis heeft veroorzaakt. De huidige *de facto*-regering is volgens verzoeker aansprakelijk voor de socio-economische en humanitaire crisis.

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, wijst verzoeker op de volatiliteit ervan en kondigt hij aan dat hij dit in de loop van de procedure verder zal uitwerken.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn arbeidsovereenkomst bij H.P.B. van 1 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. Aanvullende nota CGVS

Op 8 november 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 5 november 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

3.3. Aanvullende nota verzoeker

Verzoeker diende op 21 november 2024 een aanvullende nota in waarin hij bijkomende gegevens neerlegt die zijn verwestering bewijzen. Verzoeker wijst erop dat hij ondertussen al bijna drie jaar in België verblijft en dat dit onmiskenbaar een mentaliteitsverandering in zijn hoofd heeft teweeggebracht. Zo wijst verzoeker erop dat hij tewerkgesteld is en dat dit een aanwijzing vormt van reële verwestering. Verzoeker wijst erop dat hij door zijn sociaal leven in aanraking komt met uiteenlopende culturele perspectieven en heeft geleerd tolerant en begripvol te zijn. Zijn ideeën maken dermate deel uit van zijn persoonlijkheid, zo vervolgt verzoeker, dat van hem niet kan worden verwacht dat hij deze zou verbergen om problemen te vermijden. Volgens verzoeker dient hij op die basis als vluchteling te worden erkend.

Als bijlage bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker loonfiches toe van oktober 2024 en van maart tot december 2023, een tewerkstellingsattest van S.(... W.(...) van 29 december 2023, arbeidsbewijzen (C4) en een loonbrief van K.(...) van juni 2024 (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1).

4. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*,

Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

6.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van pashtoun-origine is en afkomstig is uit het district Darqad in de provincie Takhar en aldaar tot zijn vertrek heeft verbleven (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Dublin-interview, 17 januari 2022, persoonsgegevens). Hij verklaarde analfabeet te zijn en samen met zijn vader als geitenhoeder en handelaar te hebben gewerkt (*Ibid.*; Vragenlijst CGVS, 28 oktober 2022). Verzoeker verklaarde dat N., zijn oom langs vaders zijde, die bij de taliban was aangesloten, hem zei dat hij moest stoppen met zijn werk en hen moest vervoegen (*Ibid.*). In 2013 zou verzoeker hebben opgemerkt dat zijn oom langs vaderszijde wapens van de taliban naar hun huis had meegenomen en verborgen, waarna verzoeker deze wapens had weggegooid (*Ibid.*). Verzoeker werd daarna meegenomen, kreeg messteken en er werd een Kalasjnikov op hem gericht (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 10) en hij werd gedurende vier dagen vastgehouden. Naderhand werd verzoeker vrijgelaten (D, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 28 oktober 2022) en vertrok in 2019 uit Afghanistan, na een gevecht tussen zijn ouders en zijn paternale oom, wederom omdat hij de taliban zou moeten vervoegen (*Ibid.*). Het relaas van verzoeker komt erop neer dat zijn paternale oom hem jarenlang probeerde te rekruteren voor de taliban, maar dat zijn vader dit probeerde te beletten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 9). Verzoeker vreest ook vermoord te worden door zijn oom N. omdat hij ervan wordt verdacht verantwoordelijk te zijn voor een schietincident dat in 2019 plaatsvond en waarbij zijn neef Z., de zoon van N., gewond raakte en een zekere H. het leven liet (*Ibid.*, p. 11-12). Verzoekers paternale oom zou sinds de machtsvername naar Kabul vertrokken zijn om aldaar een functie te bekleden bij een belangrijke persoon, mawlawi K. (*Ibid.*, p. 11).

6.1.3. In de bestreden beslissing worden in de eerste plaats ernstige vraagtekens geplaatst bij verzoekers identiteit. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde N. A. te heten en geboren te zijn op 15 februari 1998 (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, bijlage 26). Verzoeker had echter eerder in Kroatië een andere naam, M. I., opgegeven (*Ibid.*, Dublin Unit Croatia, 26 november 2021) en had in Oostenrijk verklaard N. M. E. te heten en geboren te zijn in 2003 (*Ibid.*, Dublin Unit Austria, 3 december 2021). Ter staving van zijn identiteit legde verzoeker in België op 6 april 2023 een kopie neer van zijn taskara. Rekening houdend met de uiteenlopende verklaringen van verzoeker en de gebrekkige bewijswaarde van het neergelegde identiteitsdocument (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie- en documentenfraude, 14 januari 2021), treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing overweegt dat het onmogelijk is om een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers werkelijke identiteit. Verzoeker brengt in het kader van zijn beroep geen bijkomende documenten aan die duidelijkheid scheppen over zijn identiteit, waardoor in belangrijke mate afbreuk wordt gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid.

6.1.4. Betreffende de door verzoeker uiteengezette vrees voor zijn paternale oom N. dient te worden gewezen op de vaagheid van zijn verklaringen over deze persoon. Zo verklaarde verzoeker dat zijn oom wel

kinderen heeft, en dat hij soms op één plaats was en dan weer op een andere plaats, maar dat niemand precies wist waar zijn huis in Taqhar zich bevond (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 6). Hij kon ook niet verhelderen hoe zijn oom bij de taliban was terechtgekomen (*Ibid.*), maar stelde dat zijn vader een tegenstander van de taliban was omwille van hun wreedheid (*Ibid.*). Ondanks de slechte relatie tussen verzoekers vader en diens broer stelde verzoeker dat zijn oom N. altijd naar hun gastenverblijf kwam (*Ibid.*, p. 5) en dat zijn oom met 4 andere personen op een bepaald moment een wagen en wapens in hun huis stockeerden (*Ibid.*, p. 6). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het volslagen onlogisch is dat hooggeplaatste talibanleden zoals zijn oom in 2013 gebruik zouden hebben gemaakt van een gastenverblijf van familieleden, die helemaal niet taliban-gezind zijn, om een wagen en wapens te verbergen. In de toenmalige context van het gewapend conflict tussen de voormalige overheid en de taliban en de aanwezigheid van buitenlandse troepen, is het uiterst ongeloofwaardig dat een belangrijke talib een wagen en wapens bij verzoekers vader zouden hebben verborgen hoewel dit gezin niet loyaal was ten aanzien van de taliban. Verzoeker bleek trouwens niet goed op de hoogte van de precieze functie van zijn paternale oom binnen de taliban, maar stelde, onder andere op basis van de door hem neergelegde foto's, dat zijn paternale oom sedert de machtsvername deel uitmaakte van de entourage van mawlawi A. K. (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 5). Hij gaf echter te kennen dat hij niet veel informatie heeft over wat zijn oom precies doet in Kabul, wat diens job was of bij welk ministerie hij actief is (*Ibid.*, p. 6; p. 11). Uit objectieve informatie, die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat mawlawi A. K. de vicepremier voor politieke aangelegenheden is binnen de huidige *de facto*-regering. Het is totaal onaannemelijk dat een taliban-medewerker van dergelijk kaliber een beroep moest doen op zijn broer om wapens verborgen te houden en er jarenlang vruchteloos bij zijn broer zou hebben aangedrongen om zijn zoon de taliban te laten vervoegen.

6.1.5. Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de represailles die hij vreest omwille van een schietincident uit 2019 dat plaatsvond in de nasleep van een hevige ruzie die bij verzoeker thuis uitbrak met zijn paternale oom, waarbij onder andere zijn vader geslagen werd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 8). Verzoeker heeft niets met dit schietincident te maken, maar werd ervan verdacht uit wraak een aanval op H. en zijn neef Z. te hebben beraamd (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker duidde dit aan als de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2019 (*Ibid.*). Het is echter opvallend dat verzoeker van de nasleep van dit schietincident, dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, geen enkele melding maakte tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 28 oktober 2022), maar ter gelegenheid van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plots over (röntgen-)foto's lijkt te beschikken van de gebroken arm die zijn neef Z. opliep bij het schietincident (AD, stuk 5, Documenten, foto gebroken arm Z., foto Z. ziekenhuis, botscaan Z.). Bovendien kan verzoeker niet verklaren waarom hij zijn rechtstreekse vluchtaanleiding niet had vermeld tijdens zijn eerste interview en kan hij tot op heden niet verhelderen hoe hij (of zijn schoonvader) aan deze eerder vertrouwelijke foto's van een zoon van een machtige talib geraakt is (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 8). Aan verzoekers vrees voor represailles na dit schietincident, waarbij verzoeker ervan werd verdacht verantwoordelijk te zijn voor de gebroken arm die zijn neef bij dit schietincident opgelopen had, kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht.

6.1.6. In zijn middel volhardt verzoeker in zijn asielrelaas en betoogt hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel als ongeschoolde, waardoor voor hem de lat minder hoog gelegd zou moeten worden. Verzoeker gaf inderdaad bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen analfabeet te zijn (AD; stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 januari 2022, persoonsgegevens). Uit een grondige lectuur van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat er aan verzoeker nooit ingewikkelde vragen werden gesteld en dat bepaalde vragen meermaals geherformuleerd werden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 10-11). Verzoeker kan echter zijn beperkte scholing, rurale of culturele achtergrond niet inroepen ter verschoning voor het gebrek aan bewijs van zijn identiteit, de vaagheid van de verklaringen over zijn paternale oom en het aanvankelijk onvermeld laten van zijn rechtstreekse vluchtaanleiding.

6.1.7. Op basis van het geheel van zijn vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat verzoeker op basis van zijn asielrelaas en de voorgehouden problemen met zijn paternale oom niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

6.1.8. Verzoeker beroept zich in zijn middel voor het eerst op een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering. Hierbij stelt hij dat hem hierover ter gelegenheid van zijn interviews geen gerichte vragen werden gesteld en dat het voor hem onmogelijk zou zijn dit abstracte onderwerp spontaan te vermelden.

De Raad treedt verzoeker bij dat hem geen gerichte vragen werden gesteld, maar dit kan niet als verschoning worden aangewend om deze vluchtaanleiding onvermeld te laten. Bovendien blijkt uit de notities

van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* verzoeker niet alleen uitdrukkelijk vroeg of alle redenen waarom hij Afghanistan verliet aan bod waren gekomen, maar ook of hij nog iets anders vreesde bij terugkeer, in het bijzonder naar aanleiding van de recente veranderingen in Afghanistan, zoals de machtsovername (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 14). Indien verzoeker werkelijk vervolging vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat hij aldaar als 'verwesterd' zou worden gepercipieerd, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker deze vragen zou aangrijpen om zijn vrees omwille van zijn verblijf in het Westen uiteen te zetten. Minstens mag men verwachten dat verzoekers advocaat, die bij het persoonlijk onderhoud aanwezig was, hierover een opmerking zou maken indien dit asielmotief is dat bij de voorbereiding van het persoonlijk onderhoud aan de oppervlakte was gekomen.

6.1.9. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift inzake zijn verwestering op zijn verblijf in Turkije gedurende meer dan een jaar en zijn tewerkstelling in België bij H. P. B. (Verzoekschrift, bijlage 3). In zijn aanvullende nota van 21 november 2024 vult verzoeker deze gegevens verder aan met loonfiches en een tewerkstellingsattest (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1). Verzoeker betoogt dat hij door toedoen van zijn tewerkstelling in contact gekomen is met de Europese samenleving en zich daar helemaal aan heeft aangepast. Zijn nieuwe ideeën maken thans deel uit van zijn persoonlijkheid, zo stelt verzoeker, zodat niet van hem kan worden verwacht dat hij 'het spel' zou kunnen spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

6.1.10. De Raad ontkent niet dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten rond mensen die Afghanistan hebben verlaten. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging

kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

6.1.11. Blijkens het administratief dossier zou verzoeker Afghanistan eind 2019 verlaten hebben op 21-jarige leeftijd, maar hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 17 januari 2022, reisroute; bijlage 26). Zijn vingerafdrukken werden in augustus 2021 voor het eerst geregistreerd in de Europese Unie (*Ibid.*, *Eurodac Search Result*, 24 november 2021). Het is dus niet duidelijk waar verzoeker voor de machtsovername precies heeft verbleven, maar het staat niet ter discussie dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgemaakt. Verzoeker verklaart dat hij gedurende een jaar in Turkije zou hebben gewoond en gewerkt, maar dit wordt niet concreet aangetoond. Wat er ook van zij, de eerder beperkte duur van zijn verblijf in België gedurende 3 jaar en enkele maanden kan niet opwegen tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zichzelf als een soenitisch moslim beschouwd (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 17 januari 2022, persoonsgegevens). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat zijn ouders en de zoon van een maternale oom nog in het ouderlijk huis in Maida Fata wonen en dat zij kunnen leven van het geld van de verkochte geiten en de verkoop van melk van een melkkoe (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 6 april 2023, p. 4). Verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan, zodat hij kan worden begeleid bij een eventuele re-integratie in de Afghaanse samenleving. Uit de tewerkstelling van verzoeker in een restaurant in Lier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker bepaalde morele of sociale normen zou hebben overschreden of bepaalde westerse waarden dermate zou hebben verinnerlijkt dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging zou voortspuiten in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het loutere gegeven dat verzoeker door middel van zijn tewerkstelling deelneemt aan het maatschappelijke leven in België, houdt niet in dat hij niet langer in de mogelijkheid zou verkeren ‘*to play the game*’ of dat hij om die reden als “*verwesterd*” zou worden gepercipieerd.

Waar verzoeker op basis van bepaalde informatie concludeert dat Afghanen, die gedwongen naar Afghanistan worden teruggeleid, het risico lopen om aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen omwille van hun verblijf in het buitenland, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Uit het gegeven dat de huidige *de facto*-talibanregering in Afghanistan controles organiseert op de luchthaven, kan niet worden geconcludeerd dat er in hoofde van verzoeker, die niet behoorde tot de elite van de voormalige Afghaanse overheid en niet aantoonde dat hij een opvallend profiel heeft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van zijn verblijf in het buitenland.

6.1.12. In zijn aanvullende nota van 8 november 2024 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging in geval van terugkeer na een verblijf in het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (*EASO Afghanistan Country Focus* van januari 2022, *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, *EUAA Country Guidance Afghanistan* van mei 2024, *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022, *EUAA Afghanistan – Country Focus* van december 2023, en de *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

6.1.13. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker op basis van zijn verklaringen en de neergelegde stukken geen gegronde vrees op vervolging kan worden vastgesteld en blijkt evenmin een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

6.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

6.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van de problemen met zijn paternale oom, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

6.2.4. In zoverre verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de *de facto*-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de belabberde socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. In zijn aanvullende nota van 8 november 2024 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

"(...) (U)it een analyse van de beschikbare informatie (blijkt) geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat

heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie.

Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen bijkomende elementen aan

In zijn aanvullende nota van 8 november 2024, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan “dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024. In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen

aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

6.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, update mei 2024, p. 116).

Verzoeker is een valide jongeman, die afkomstig is uit de provincie Takhar. In deze provincie is er nog wel sprake van een beperkte mate van willekeurig geweld, voornamelijk door clashes tussen de taliban enerzijds en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* anderzijds, maar het aantal incidenten blijft eerder beperkt, waardoor er voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (*Ibid.*, p. 117). Verzoeker heeft geen bijkomende elementen aannemelijk gemaakt die zouden wijzen op een verhoogd risico op slachtofferschap van het beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie waarvan hij beweert afkomstig te zijn.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN